S-a deschis stagiunea lirică la Craiova

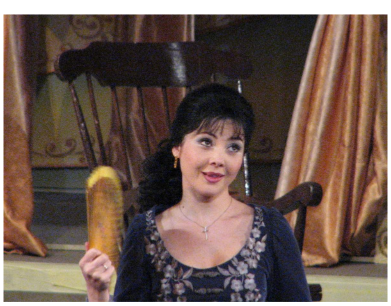
(Costin Popa – 21 octombrie 2012)

Teatrul Liric „Elena Teodorini” din Craiova a dorit să inaugureze stagiunea 2012-13 cu o premieră, nouă montare a popularului opus rossinian „Bărbierul din Sevilla”. Anterioara avea o vechime de 20 de ani și aparținea regizorului Viorel Gomboșiu. Am fost bucuros să constat că publicul a așteptat cu interes producția și a umplut până la refuz sala. O carte câștigătoare. Printre spectatori, înalte oficialități municipale și județene.

Forțele scenei doljene nu sunt mari, așa încât întreprinzătorul și energicul manager Antoniu Zamfir a recurs, pentru unele roluri principale, la invitați de la București și Cluj. Se pare, o practică obișnuită pentru un afiș în care sunt înscrise titluri importante, imposibil de acoperit în integralitate cu resursele teatrului. Consultând programul stagiunii, am citit cu satisfacție alături de „Bărbierul din Sevilla”, „Carmen”, „Trubadurul”, „Aida”, „Turandot”, „Cavalleria rusticana”, „Paiațe”, „Traviata”, „Boema”, „Don Pasquale”, „M-me Butterfly”, Lucia di Lammermoor”... Nivel repertorial de Operă Națională, spre mulțumirea melomanilor și lauda organizatorilor! Cred de la bun început că, la așa titluri, ansamblul craiovean trebuie consolidat prin alocarea de posturi artistice pentru cântăreți noi, într-o progresie care pornește mai întâi de la vocile tinere, eminamente lirice, ale absolvenților facultăților de muzică, continuând cu atragerea celor mai experimentate. Se vor reduce astfel colaborările și trupa de la „Elena Teodorini” se va întări. Pentru rolurile dramatice, este adevărat, toate teatrele din țară folosesc actualmente doar câteva glasuri indigene, valoroase și deci... itinerante. Sau oaspeți străini.

Evantaiul și bicicleta

„Bărbierul din Sevilla” în regia Arabelei Tănase și scenografia lui Răsvan Drăgănescu a fost o producție simpatică, vie, colorată, antrenantă, plină de vervă, cum îi stă bine unei opere buffe. O remarcă merge către costumele bogate, potrivit înscrise în epocă. Personajele, veridic conturate, s-au întrecut în a se dărui jocului de scenă, amănunțit lucrat de realizatori. Spiritul mizanscenei a fost clasic, cu elemente moderne, într-o simetrie a decorului ce induce tente spaniole și elemente maure. Fără să vreau, gândul mă purta la montarea lui Grischa Asagaroff (Semperoper din Dresda și Opera din Zürich) când priveam fundalul fix al scenei în formă de evantai sau când îl vedeam pe Figaro sosind călare pe bicicletă (la Asagaroff, motocicletă cu ataș). Dar sursa inspiratoare contează mai puțin, ideile circulă, importantă este funcționalitatea tramei. Și aceasta există cu prisosință.

În rolul titular, cunoscutul Ștefan Ignat, actualmente corifeu al unor personaje dramatice precum Oedipe, Amonasro, Scarpia etc., a expus timbrul său intens rezonant, cu interesante culori arămii. Fără să fie cu exactitate tipul de bariton briliant dorit de Rossini, bucureșteanul a impus sonorități ample, puternice și a fost un Figaro mobil, adevărat motor al acțiunii.

Tânăra soprană Diana Țugui, componentă de bază a Teatrului Liric „Elena Teodorini", recent aureolată cu Premiul I la Concursul Internațional Vox Artis de la Sibiu, delicioasă și delicată actriță, cu subtilități în atitudinea unei Rosina drăcoase, a cântat cu dezinvoltură, cu voce strălucitoare și bună derulare a pasajelor de coloratură. Câteva sunete mai „deschise", nefocusate suficient, au alterat pe alocuri omogenitatea frazelor și au dus chiar la ușoare asprimi în registrul acut. Cauzele, simplu de eliminat, pot sta în oboseală, în emoția debutului într-un rol nou.

Clujeanul Darius Coltan (Contele Almaviva) are o timbralitate plăcută de tenor liric, deși cu emisie câteodată ușor ingolată, alteori ușor nazală. Cântă elegant, legato-ul este bine pus în valoare și intențiile accentelor din frazele muzicale descind dintr-o autentică „italianità", destul de rară la soliștii noștri. Capacitatea de preluare a agilităților, a lejerităților rossiniene este bună (duetul cu Figaro), numai că artistul îmi face impresia că nu se concentrează suficient. Este singura explicație că o acută se... clatină (aria „Ecco ridente in cielo"), că se simte o oarecare nesiguranță (serenada „Se il mio nome saper voi bramate") și unele replici chiar întârzie („Ah se qui restar non posso" din scena cu Rosina și Bartolo a primului act), solicitând suplimentar atenția dirijorului.

Vocea profundă a basului craiovean Sorin Drăniceanu este solidă, masivă și pătrunzătoare. Prin adăugarea de tente comice, a fost o bună opțiune pentru rolul Don Basilio, deși semnele de uzură se fac simțite pe alocuri printr-un vibrato întrucâtva accentuat. Sosit din București, basul Ștefan Schuller a fost un Don Bartolo fără excese, dar cu unele sunete înalte mai puțin sonore. Ca abordare stilistică, i-aș reproșa doar cântul în falsetto al frazei „Quando mi sei vicina..." (actul secund), un gag gratuit care n-avea de-a face cu Rossini, chiar buffo. În alte roluri au fost distribuiți Mihaela Popa (Berta), Ioan Cherata (Fiorello), Gabriel Marciu (Ofițerul).

Conducerea muzicală a revenit dirijorului Alexandru Iosub, o baghetă mai mult elegiacă decât scânteietoare în părțile orchestrale, dar concentrată și bine adaptată relaționării optime între platou și fosă. Au colaborat Corul de bărbați (pregătit de Lelia Candoi) și Orchestra teatrului.

La Craiova, „Bărbierul din Sevilla" a atras publicul. Pe bună dreptate. Și sunt convins că așa va fi și în continuare. Cel puțin zece titluri de opere celebre îl așteaptă în lunile ce vor urma.